

יהי

נטפני חיזוק ופרקי הדרבה
מלוקטים מאיצר משנת דרבי
של ב"ק מרן אדמו"ר שליט"א.

יו"ל ע"י מערכת "משנת רבינו" | גליון ט"ו | ירח האיתנים תשפ"ד לפ"ק

הרשות סליחות

דברי התעוררות מפי ב"ק רבינו שליט"א
במוצאי מעוה - ליל א' הסליחות

| אשר יחדיו נמתיק סו"ד |

ובא השועל ואמר שבידו ג' מאות משלים שעמם יפייס את חמת המלך, והסכימו כולם ופנו לכיוון ארמון הארי, ומשהלכו קמעא נעמד השועל בטענה, ששכח מאה משלים, אמרו כולם במאתיים נסתפק, והמשיך והלך, לאחר כברת דרך שוב נעצר וטען ששכח עוד מאה משלים, וניחמוהו החיות שבמאה נותרים יהא די לרצות בהם המלך, והמשיכו ללכת. כשהגיע ועמד ממש בשער המלך, שוב עצר מלכת, ואמר ששכח אף את המאה הנותרים, ויש רק עצה אחת להיכנס כל אחד לפני המלך להתחנן לפניו להשיב את אפו וחמתו מהם, ע"כ.

מדי לילה אומרים אנו בתפילת ערבית 'אהבת עולם בית ישראל עמך אהבת', וכשנכנסים ליום הדין אומרים, 'אתה בחרתנו מכל העמים אהבת אותנו ורצית בנו, ורוממתנו מכל הלשונות ושמך הגדול והקדוש עלינו קראת', וכן על הפסוק "זה היום תחילת מעשיך", פירשו במדרש, שהשי"ת ברא עולמו, "עם זו יצרת", לתכלית אחת, בשביל עם ישראל,

"אתם ניצבים היום כולכם לפני ה' אלוקיכם ראשיכם שבטיכם זקניכם ושוטריכם כל איש ישראל", "אתם ניצבים היום כולכם לפני ה' אלוקיכם ראשיכם שבטיכם זקניכם ושוטריכם כל איש ישראל", תיבת "היום" מכוון ליום הדין, כאשר כל קהילות ישראל מתאספים גם יחד, וכתב רש"י שם, וז"ל 'לפי שהיו ישראל יוצאים מפרנס לפרנס, ממשה ליהושע, לפיכך עשה אותם מצבה כדי לזרזם. ע"כ.

מתאספים לומר סליחות, ואומרים "אשר יחדיו נמתיק סוד בבית אלוקים נהלך ברגש", לכאורה, מהו הסוד, והלא כולנו אומרים אותם התיבות שאמרנו אשתקד בהאי זימנא, בכלל יש מאנשי ישראל, שכאשר מגיע זמן זה, ימי הסליחות, אינם מבינים מה דורשים מהם שוב, מה מתחדש לנו בהאי שתא שלא ידענו עד עתה.

זקה"ק האמרי יוסף זי"ע מביא המשל הידוע בשם המדרש, לאריה מלך החיות שכעס על החיות, ונתיישבו היאך לרצותו,

דבר המערכת

כאשר המשגיח זעק בישיבה בשמוע'ס שביום הדין הוא יום המלכת השי"ת ועל כן צריכים אנו להיות בשמחה וכו'... ישנם עדיין כמה מן המקשיבים שאינם מבינים מושג זה, ועדיין פועמת בליבם תחושה זו, היתכן?! יום הדין?! דינא קשיא?! והלא אמורים אנו לעמוד בפחד ובאימה, ברתת ובזיע בזמן כזה,

כדי לברר עומקו של ענין זה נבאר כאן קטע מן הזוה"ק שאומר, שעולם התחתון עומד תמיד מוכן לקבל מלמעלה, והוא נקרא אבן טובה, והעולם העליון משפיע עליו ונותן לו אך ורק כמו שהוא מוכן ועומד, אם הוא עומד בהארת פנים למטה כך מאירים לו מלמעלה. ואם הוא עומד בעצבות, נותנים לו כנגדו דין, ע"כ.

יש כלל גדול בהנהגה האלוקית, "ה' צילך" - ה' הוא כמו הצל שלך, אם אתה רוקד - גם הצללית שלך רוקדת, ואם אתה הולך שפוף וכפוף - מתנהג הצל בהתאם, מטעם זה נוהגים לאכול 'סימנים' בליל ר"ה, כפי שתקנו חז"ל לאכול ראש כבש ועוד מאכלים שיש בהם סימנים טובים. לכאורה בכל דבר אפשר לראות סימן לטוב וסימן להיפך, כאשר מעלים על השולחן רימון אדום, אפשר להסתכל על

חיצוניותו האדומה ולראות בו סימן של דין, ואפשר גם להביט בפנימיותו בריבוי הגרעינים הרומזים לריבוי הזכויות, ואכן זאת עבודתינו, לראות בכל דבר את הסימן הטוב שבו - גם כאשר קשה.

זה התפקיד שלנו בראש השנה - להראות את בטחונו בטוב ובחסדו יתברך שהקב"ה הולך להיטיב עמנו, עד שלגודל האמונה בחסדו הגדול אנו עושים 'סימנים' המבטאים שהדבר מוחלט אצלנו שה' ייטיב לנו בזאת השנה, ובכל דבר שאוכלים רואים בכך סימן לטוב. וזהו דברי הנביא לישראל: "לכו אכלו משמנים ושתו ממתקים וגו' כי קדוש היום לאדונינו ואל תעצבו כי חדות ה' היא מעוזכם", השמחה והחדוה של ה' - היא על המעוז שלנו, ועל הבטחון שאנו מרגישים שבודאי יחתם אותנו לטוב.

פסוק זה נאמר בתקופת עזרא הסופר, כאשר ישראל בכו בר"ה על חטאיהם, לא חטאים קלים אלא חמורים ביותר, הם לקחו נשים נכריות, ובעיצומו של יום הדין עוד היו נשואים להן, רח"ל, בכל זאת נשלחו הלויים להכריז: יהודים יקרים! אל תעצבו ביום זה. סלקו העצבות לצד, 'כי קדוש היום לאדונינו' יום זה מוקדש להמלכת אדוננו מלך מלכי המלכים, התרכזו בשמחת ההכתרה, האמינו שהמלך רוצה להיטיב לבני עמו! וכשמתחדשת המלוכה, אין ספק שהמלך רוצה להשפיע חסדים על נתיניו, אפי' שחטאו לפניו חטאים קשים מנשוא, ואפי' שהאדם בעצמו מדומין שייקנס ויענש על עבירותיו, וחושב שמגיע לו עונש ומעורר על עצמו דין ח"ו ע"י מחשבותיו, ראש השנה אינו הזמן המתאים לכך, ביום זה יש להתרכז בהכתרת המלך, לשמוח עם הזכויות שיש לנו, לקבל על עצמינו עול מלכות, ולחשוב שאנו מכתירים עלינו את המלך הטוב ביותר - ובודאי יגזור עלינו רק טוב!

יה"ר שנזכה להכתיר את מלכינו בשמחה, ויתן פחדו על כל הגוים, וידע כל פעול כי אתה פעלתו ויגלה כבוד שמו בב"א.

זכרם האזרכת

שמתאספים מדי שנה ביום הדין, שתמליכנו עליכם, "תהילתי יספרו".

קודם בריאת העולם היה בחינת 'המלך המרומם לבדו מאז', הבורא היה מולך כל הזמן, אך מרומם, המושג 'מלך' לא נתגלה עוד, הבורא היה כמושל, עד האי יומא, רק אצל היהודים יש את בחי' "כי לה' המלוכה", אך אצל גויי הארץ הינו עדיין בבחי' "ומושל בגוים", והנפק"מ בין שלטון המושל לשלטון המלך, שמושל בעצם הרי הוא כמלך, אלא שלמלך יש ידידים ומכרים ודואג להם ומפרנסם, לפני שהם צריכים, וגם יותר מכפי צרכיהם, אך המושל מסוגל לספק לידידיו אך ורק כפי צרכיהם, ורק כדי חיונא, בספה"ק מכנים זאת בזה הלשון 'לסטרא אחרא לא נותנים יותר מגוסס', אך לבני ישראל נותנים בבחי' לו עלי ואני פורע, אך כדי לזכות בכך, לזה נעמדים למבחן, האם הרבש"ע בעיניך מלך, או שמא מושל הוא אצלך.

ואם יתמה, והלא בכל שנה ושנה נכנסים להמליך מלכותו יתברך, ולכאורה כבר המליכו פעם אחת, ועוד פעם, ומדוע לנו להמליך שוב? מה מתחדש בכל שנה מלוכה חדשה שאשתקד לא הכיר ממלוכה זו, שלכן נצבים אנו שוב להמליכו?

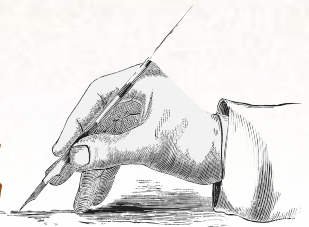
אלא יודעים אנו אשר 'המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית', לא די שכל שנה מתחלפת בשנה החדשה, אלא כל יום ויום מתחדש, ובכל יום יש גם כנגדו לילה, נמצא בחינת "והארץ היתה תהו ובהו", "וחושך על פני תהום", לכן בכל יום "ויאמר אלוקים יהי אור", יום חדש, אור חדש, אלא מה שמניע את האדם מלגלות האור החדש, הוא שכדי לבוא ליום יש לעבור בדרך המפותלת של לילה, קודם שנכנס ליום נפגש עם התהו ובהו, עם הלילה, ואיך ייפרץ המכשול הזה, ע"י שיזכור וידע בלילה ש-אהבת עולם בית ישראל עמך אהבת, כאשר מגיע בחינת ליל, ידע שזה שהשי"ת מביא לך את הלילה, זה לא שרוצה שתשרה בחינת הלילה חלילה, אלא אדרבה, מביא את הלילה רק משום שחפץ לברוא יום חדש! ולמי בורא היום החדש, לעם ישראל! אתה בחרתנו, ואם כן, אם נמצא שהשי"ת אוהב אותנו 'אהבת עולם בית ישראל עמך אהבת', אזי מדוע צריך לבקש 'ואהבתך אל תסור ממנו', אלא בכל פעם שעושה לילה חדש, מתגלה אהבה חדשה לישראל עמו, שתמול ושלשום לא נתגלתה, וכעין זה פירוש הפסוק "בינו שנות דור ודור" (דברים לב, ז) בכל שנה ושנה מגלים ורואים מחדש את האהבה שנתחדשה דווקא בהאי שתא!

שנה חדשה, הבנה חדשה, השגחה פרטית חדשה, נחת חדש, השפעות חדשות, והכל תלוי היאך מכוון דרכו, האם להמשיל מתכוון או שמא להמליך, והיאך ממליך, בשעה שהולכים להמליך מלך חדש אינו יודע מה ילד יום, ומה יגזור מחו, אלא הולכים אחריו בתמימות, 'המחדש בטובו בכל יום תמיד', 'שתתחדש המלוכה', הכל נמדד כמה ייתן שבח למלך, כמה יפייסו, כמה ירוממו, ואפי' שאינו מבין בכך, אך מאמין בכך!

הזוה"ק מתאר את יום א' דר"ה, 'דינא קשיא', ויום ב' דר"ה - 'דינא רפיא', לכאורה מהו דינא קשיא, מהו דינא רפיא, והלא ב' הימים הם ראש השנה למאי נפק"מ האם דינא רפיא או שמא קשיא. אלא קיבלנו מחז"ל דבלא גבורות, בלא דין, בלא סדר, בלא גבול אין העולם יכול להתקיים, והשאלה היא רק, האם יסבול ממידת הדין, או שמידת הדין תוציא ממנו מלכות חדשה שבלא ה'מיצר' לא היה יכול להבין מלכות זו, כל 'מיצר' ומיצר שבא על האדם מביא לקה' - אך לא שנשאר חלילה במיצר אלא אדרבה! גם כשיהא 'במרחב', אך כל ישכח את מי שמביא את המרחב.

וכדי לבוא לכך, אזי 'מעביר יום ומביא לילה' בכל יום כאשר מגיע בחינת הלילה מבקשים אנו מאתו יתברך "ואהבתך!", מיר וועלן נישט פארגעסן אז די האסט אונז ליב! "את אשר יאהב יוכיח", אסתר המלכה בבואה לפני אחשוורוש בקשה ואמרה "קלי קלי למה עזבתני", יש לתמוה מדוע ה'עזבתני', האם נוכל להעלות על דעתנו שהשי"ת עוזבנו חלילה?! אלא קלי קלי למה הינך מכניס אותנו להסתר כזה בידישקייט, געזונט, פרנסה, נישטא קיין ווינקעל וואס מעמיטשעט זיך נישט מיט דעם, מיט די קינדער וכדומה!" לא נותרה לנו פינה אחת שאיננו מתייגעים בכך, מבקשים אנו "קלי קלי למה עזבתני", מיר ווילען זיין גוט אך מדומה לנו שעזבתני. אשר על כן, מתאספים בכל שנה מחדש כדאיתא בספרי חסידות וקבלה שהוא בבחינת דורמיטא, בחינת לילה, כאשר בטוחים שכבר יש ג' מאות משלים, כשבטוחים שיש לו הרי ג' מאות דברי תורה וחידושים ששמעו במשך השנים, ולא די בג' מאות, אלא ג' אלפים! כבר בטוחים שמכירים הכל, כבר עברו על כל הספרים, אך עם כל זאת 'זוחלים ורועדים מיום בואך' בכל שנה מחדש יורד הארה חדשה, הבנה חדשה, חידוש חדש, והכל תלוי היאך מכין עצמו בימים אלו, איך נכנס לביהמ"ד, איך צורת אמירתו את תיבות המלכויות, זכרונות

ארבעה עשר נדבכים של זהות

- רשמים מ'אוניברסיטת קעמפ', מנחם אב תשפ"ג -

מצווה והנהגה באצטלא מצטדקת של 'אני עובד'. זה היה הנדבך השלישי בחידוד הזהות שלנו כעובדי ה'.

את מרץ הנעורים, פרקו בחוויה בשעתיים של שחיה מעמיקה בבריכה הסמוכה, באותו כפר חב"ד ממש, ולאחר מכן סיימו את הערב בסעודה דשינה, לא לפני שעודכנו שאת הלילה יעשו בבני ברק עיר התורה, ומחר יעלו אל גבעת יערים.

*

יום שני היה במידה מסוימת יום של הפתעה גדולה. הן מבחינת התוכן שכבר נדבר עליו - והן מבחינת גילויי הכישרון שגילינו בין שורות הבחורים.

המדובר היה בתוכנית מוזיקאלית עשירה, בהנחייתו של ר' יענקי לוינגער מ'חסידימלעך'. כמי שמחוברים לזהותם, הכוללת גם את נוסח התפילה והשירה והזמרה, הקליטו הבחורים במשך שעה ארוכה את המארש 'לכה דודי' המפעים, שאף הספיק בינתיים לצאת לאור עולם ולקצור תהילות ושבחים.

והנה לנו נדבך רביעי.

בינתיים שקעה השמש מבחוץ, וכאשר יצאו הבחורים מהאולם שהפך במחי יד לאולפן הקלטות איכותי, התרונן ליבם לראות את פני כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א היושב בצל האילנות, ושני מזמרים מוכשרים (אחד מוכר, והשני מוכר לחלק מהציבור) עומדים ופורטים על מיתרי הנשמה זמירות שירות ותשבחות המבטאים בצליל את החיבור שלנו, אל צור העולמים. לא טעיתם, זה היה הנדבך החמישי...

*

ביום שלישי, עלו הבחורים לאחר סדר לימוד ענוג שבנה את הנדבך השישי של החיבור לתורה, על האוטובוסים שהובילו אותם הישר אל הנדבך השביעי, המקום שממנו באנו, המקום בהם טמונים ישני עפר. חברון וקבר רחל.

לאחר תפילה מעומק הלב, קיבלו הנערים את הנדבך השמיני בדמותו של המשפיע הנודע הרב טוביה פולק שליט"א, שהיטיב בכישרון רב לעורר את הלב לשימת לב לפרטים ולמצוות, להיות מודע למשמעות שמאחוריהן...

הנדבך התשיעי היה בצילו של ניחוח בשרים הנצלים על גבי המוגמה ולקול שלילים ענוגים הנפרטים על מיתריו של המוכשר ר' אורי ווסנה, שם קיבלנו שוב זמן איכות בצילו של רבינו שליט"א.

זה היה, אפוא, הנדבך הראשון בבניית הזהות.

ואל דאגה, מבחינת מארגן הקעמפ, הרה"ח ר' אליהו מושקוביץ הי"ו, כל הקלפים נפתחו מחדש. מתחילים לסדר את כל התוכנית מהתחלה... לא מוכנים לפספס על יום של חיבור!

התוכנית, למרבה ההשגחה, סודרה גם היא בקלפים פתוחים, מתוך הכרת המציאות שאנחנו לא שולטים והכול יכול להשתנות (אגב, כמה בחורים זריזים ידעו לדקלם בסוף הקעמפ על כמה תוכניות שלא התקיימו לבסוף למרות שהופיעו על הקלפים, התפעלנו מהכישרון...), ועל כן נקבע כי ביום ראשון נעלה ונבוא אל כפר חב"ד, שם ימתין לבחורים אחרצ גדוש בתוכן.

בקול תרועה וששון, והמון המון סוגי שירים שהתערבו ביניהם מי יודע לגרד את שיא הווליום מלמטה, עלו הבחורים על האוטובוס שהוביל אותם אל פתיחת הקעמפ.

התוכנית הראשונה, שהיא בעצם הנדבך השני בבניית הזהות, היתה תוכנית הקריקטורות.

הבחורים התבקשו לתמצת את ה'דרך' באמצעות רעיון, שיבוא לידי ביטוי בציור זריז ומלא חדווה מאת הצייר המהולל שהובא למקום.

הרעיונות היו מדהימים, כל חבורה התיישבה לדון במסר אותם הם רוצים להעביר באמצעות קווי מתאר עדינים. היה מפעים לגלות שוב את עוצמת החיבור לזהות.

הבחורים אף קיבלו 'תעודת זהות' אישית שבה היה עליהם למלא נקודות חשובות בהכרת הזהות שלנו.

לאחר מכן זכו כלל הבחורים לקבל את פני כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א, ובמשך שעת איכות ארוכה וגדושה קיבלו כלים ברורים כיצד לשלב את הדרך בחיי המעשה, וכיצד לא ניתן לוותר על שום

כבר במודעה הראשונה שהתפרסמה על הקעמפ הממשמש ובא, הבינו כולם כי הפעם מדובר במשהו אחר. לא עוד קעמפ, לא עוד 'מקבץ יציאות משותף', לא עוד 'ארוחות בוקר ערב בוקר ערב בוקר ערב בוקר ועוד כמה תוכניות באמצע'.

הקעמפ של תשפ"ג, הוא קעמפ של התחברות, של העמקה, מסע בן חמישה ימים שכולו צעידה מחושבת במשעולי הזהות שלנו.

השאלה המהדהדת בליבו של כל בחור 'מי אני בעצם', היא שאלה שמטרידה אותו, שאלה שהוא מנסה למצוא מענה, בכל דרך אפשרית. כל אדם באשר הוא זקוק לתחושת זהות, להזדהות עם הרעיון שלו, עם המקום, עם הדרך שבה הוא צועד, עם דמויות ההוד שהכינו עבורנו את השביל.

ואת זה, באנו לגלות ב'אוניברסיטת קעמפ'.

*

יום ראשון, י"ב אב, היה יום הפתיחה הרשמי של הקעמפ. הקמפוס המיוחד בגבעת יערים נשכר במיוחד לצורך המטרה, כשהכול מוכן ומסודר לקראת בואם של הבחורים.

אבל, הנה כבר בפסיעה הראשונה עוברים בחורי ספינקא מבחן. מבחן רציני שיבדוק - האם מכירים הם את הזהות שלהם? האם יודעים הם לאחוז בחבלי האמונה שקיבלו מרבם?

הקמפוס, ובכן, הודיע כי אין באפשרותו לקבל את פנינו ביום ראשון. הציונים החליטו להשתלט על המבנה ליום שלם, לבדוק את המזלגות והמזרונים בקמפוס, לבדוק אם הוא עומד בתקן. היצר הרע נעמד על שתי רגליו, בוחן את עמידותם של הספינקאים בפני אתגרים שכאלה.

להפתעתו ולאכזבתו הרבה, גילה היצר הרע שאין מה לעשות, בחורים השותים בצמא דברי אמונה והכנעה יום אחר יום, זה בכל זאת משפיע...

הסיבה שאחרי יוה"כ הכל נעלם. הרה"ר יעקב ישראל אטיאס רה"ר

דרכם של רבים מהצעירים כשהכוחות והאש עדיין בוערת, הייתי מסתובב תקופות מסויימות עם פנקס אישי של עבודת ה'.

היה בזה משהו משכר עם ניחוח קדום, ושל איזה למדוני"ק שעוד יתגלה יום אחד, וגם את הפנקס איכשהו יגלו אמן.

עכ"פ בפנקס ההוא מצויין שבשנת ה-19 לחיי הסתובבתי מוטרד וחיפשתי תשובה שתיישב את ליבי, הבעיה היא שאמנם הייתי צעיר ומלא דמיונות שווא ותעתועים על העולם, אבל גם קצת בוגר שעבר קצת אכזבות, וחיפשתי תשובה אמיתית.

מה הטריד בחורצ"ק בן 19 אתם שואלים? ובכן, עמדתי בערב ר"ה בדחילו ורחימו ורחימו ודחילו, האווירה בישיבה הייתה כמיטב המסורת, פרצוף רציני, תפילות כדבעי, שחוק וקלות ראש אפילו לא במחשבה, "יום הדין"! אני עם חבל על הצאוור עומד על כסא, חסר רק הוזה קטנה של הכסא וזהו, (זה לא תיאור שלי אלא של אחד המשיגחים בישיבה), ואני לא מזלזל בזה ח"ו, זה אמת לאמיתה וזה נכון, אבל אי אפשר לומר שהתגעגעי לימים הנוראים.

עכ"פ, הבעיה הייתה שתוך כדי האווירת "פלצות" של אלול זכרתי ששנה שעברה הייתה בדיוק אותה אווירה-נחמדה או לא- אבל הייתה גם הייתה, ובאזור תשרי\חגים\ בין הזמנים הכל היה כהנדוף הרוח "והיה כלא היה ממש", ואני כבר בן 19 וכנראה כך יראה הטקס הזה גם עוד 80 שנה, זה אכל אותי מבפנים, הרגשתי כמו שחקן בתיאטרון בובות, חשבתי לעצמי "אז למה כל הבלגן הזה אם אני יודע שעוד שבועיים הכל מאחורי ואני חוזר להיות יענקי הרגיל עם הנפילות והתקומות ה"חושך ואור משמשים בערבוביה?"

באלול כולם מתחזקים בישיבה, כולם "בבא סאלי", אבל אחרי אלול הישיבה לא השתנתה, יש בחורים שהחזיקו אפילו עד חשוון בשיניים, אבל בסוף בסוף כולם "מתאפסים".

המעניין הוא שהבחורים שבאמת עשו שינוי מן הקצה אל הקצה ושזה החזיק מעמד לאורך ימים ושנים טובות, דווקא לא עשו זאת באלול, זה יכול היה לקרא סתם

באמצע שבט או בשלהי תמוז. אז מה אלול הזה נכנס לי באמצע כל המערכת מה?

השאלה הזאת ממש לא נתנה לי מנוח והסתובבתי איתה בין אנשי הצוות בישיבה, התשובות שניתנו לי לא יישבו את דעתי (זה לא אומר שהם לא צדקו, אבל זאת הייתה החוויה שלי בכל אופן).

הראש ישיבה שלי אמר לי שגם בחור שהתחזק בשבט הרי זה בגלל אלול, כי באלול הוא קיבל את השאיפות והרוממות ואת הרצון להיות טוב יותר ולהשתנות, וזה דגר אצלו בפנים עד שהתפוצץ ויצא החוצה באיזה זמן מן הזמנים, הוא הוסיף והסביר לי שבעצם באלול האדם מרגיש את הטוב שבו ואת היכולות שלו והוא משתוקק לחזור לשם.

התשובה הזאת בהחלט יותר התקבלה אצלי ויישבה את דעתי קצת, אך הרגשתי שעדיין בשבילי זה לא השקית את הסערה, כי מבחינתי אפשר ללכת לישון באלול ולקום בתוך הסוכה ולנענע לארבע רוחות את ארבעת המינים אם בכל מקרה האלול יעלם לו היכן שהוא, כי אם כל האלול זה כדי לקבל השראה רוחנית להמשך, אפשר בהחלט לקבל השראה משבת או רגע של הארה ודביקות-שאמנם מתנדף לו אי שם- אבל השראה יש גם יש.

אחרי עוד חמש "טקסים" כאלו הגעתי לספינקא, וכשהתחלתי לקבל תשובות על עוד כמה לבטים שלי, החלטתי שהגיע זמנה גם של זה.

זה התנהל בערך כך:

-שולם הרב"ה

-עליכם השולם, עוד לא ברחת מפנה?...

-דווקא מאוד נחמד כאן

-חיוך), יא, מה רצייתם?

-עוד מעט ראש השנה ואני מרגיש שאני לא באמת משתנה וכבר עכשיו אני יודע שאני אפול שוב ובראש השנה הבא אני שוב יעמוד לפני הבורא ויעשה אותו הדבר כמו עכשיו

-נכון מאוד, והלוואי שלא יותר גרוע...
????????????????

-אתה רוצה לשמוע משהו אחר? אני יגיד לך מה שתרצה לשמוע...
-לא, אני רוצה לשמוע את מה שהרב"ה

חושב, אבל לא ציפיתי לכיוון הזה -בשביל זה אני פה, להזכיר לך את זה ולא לשחרר אותך כזה מהר

-אז שאני יבין, באמת אני צודק שבאלול נשארתי תכל'ס אותו דבר?
כן

-אז מה כל העסק בכלל מאלול ור"ה?
-זה בדיוק מה שאתה אמור לעשות באלול, להכיר בזה.

-אז מה זה כל הבלאגן מהמלכת המלך וחשבון הנפש וכו'?

-אלול זה הזמן של חשבון הנפש שאדם מסתכל על כל השנה ורואה עד כמה הוא לא באמת מסתדר בלי הקב"ה, ומכיר את האמת הזאת שהוא באמת לא יכול להשתנות אלא רק להתפרק עוד יותר, ומתוך זה הוא צועק למלך שבשדה "אני לא מסוגל! תכנס לאירוע, תרים אותי, תחזיק אותי", ומתוך ההכרה הזאת הוא נכנס לראש השנה, וזה הכרת המלך עלינו, שאנחנו מכירים בזה שהכל זה הוא "ואנחנו לא נדע מה נעשה"

-אז לא צריך להשתנות באלול?

-שינוי גדול מאוד

-מה?

-שאתה לא יכול להשתנות

-ואז מה?

-תצעק לעזרה והוא יבא ואז כבר תשתנה עד שתגנוב את זה לעצמך שוב ואז תתחיל את התהליך מהתחלה

-אז הסיבה שבחשוון אני לא זוכר בכלל שהיה כאן אלול בסביבה זה כי...

-גם הקב"ה לא היה כאן בסביבה, באלול החלטנו להיכנס לאירוע סופית ולשנות את המצב שלנו עם החלטה נחושה לעמוד ביעדים שלנו ולקחת את עצמינו בידיים, ואז זה לא מחזיק, אבל אם אתה מכיר את נקודת המוצא שלך שזה הסיפורה 0 אז מגיע "ה' אחד" והכל משתנה, וכשאלול עובר ב"ה בהכרה כזאת ואתה דבוק בקב"ה ואתה זוכה שהקב"ה מאיר לך את עבודת הימים נוראים, במקום להיות בהלם מהנפילות שלך אתה בהלם מהאלול שלך ומהחסדים של הבורא, ואפשר להמשיך לך את האלול לכל השנה.

היום הדיבורים האלו הפכו לחלק מהנוסח של השפה (ואולי זה הבעיה), אבל

אז זה היה הלם בשבילי, לא הייתי רגיל לכזה סיגנון של דיבורים.

באחת השנים בחורף (כשהרב'ה היה הולך אחרי הטיש עוד לרחוב נחמיה והיינו מלווים אותו עד הבית וכל הדרך היה ניצוצות של אש נזרקים לחלל), אחד החסידים (דוד לוי למי שמתעניין) שאל את הרב'ה (זה היה בפרשת בשלח לפני עשר שנים), איך יכול להיות שאחרי שעם ישראל ראה בעיניים שלו את קריעת ים סוף ו"ראתה שפחה על הים מה שלא ראה יחזקאל בן בוזי" ואמרו "זה א-לי ואנוהו" הם נפלו מיד אח"כ כאלו קריסות גדולות? הרי ראיתם בעיניים!

הרב'ה חזר על השאלה למי שלא הבין: "דוד לוי שואל איך יכול להיות שאחרי שהיו במט' שערי טומאה ועבדו ע"ז ויצאו ממצרים ופסל מיכה בידם, איך יכול להיות שהם ראו על הים מה שלא ראה יחזקאל בן בוזי..."

כולנו חייכנו, אבל את התשובה לא היה צריך להסביר.

אבל הרב'ה כן הסביר: "ברגע שהם ראו מראות כאלו "זה א-לי, כמורה באצבע" הם לקחו את זה לעצמם ולא הבינו ש"ראתה שפחה" שהם עדיין שפחה מצד עצמם, אז היתה תזכורת קטנה, וזה מהחסידים של הקב"ה, כי כל התכלית של יציאת מצרים היה לתכלית הזאת ש"וידעתם כי אני ה' אלוקים המוציא אתכם מתחת סבלות מצרים", אבל אם היו זוכרים את ה"שפחה" שלהם, לא היו נופלים.

וכאן הרב'ה הוסיף את האימרה הידועה של ר' אשר זיע"א איך ר' עקיבא היחיד שנכנס לפרד"ס בשלום ויצא בשלום? אלא שכמה שנמצאים יותר גבוה יותר מסוכן לקחת משהו לעצמך ולהיכן שהגיעו היה צריך להיות נקי עד אין תכלית מכל נדנדוד של "ישות" אפילו דק מן הדק! ואיך הצליח רבי עקיבא לעמוד בזה? אמר ר' אשר שרבי עקיבא נכנס לפרדס עם שק של הארבעים שנה בו היה עם הארץ, וזכר כל הזמן מאיפה הוא בא, ואם לא הרחמים של הקב"ה איפה הוא יכל להיות היום.

ועוד משהו חשוב, אחרי כל זה ואחרי מה שאמרנו כרגע, נצלול טיפה לאכזבות שלנו. למה אנחנו מאוכזבים מעצמינו כ"כ? כי נפלנו? כי לא באמת השתנינו? ולמה מה חשבנו? שזהו? יום אחד שרתה עלינו רוח הקודש ונהיינו גבריאל או רפאל המלאך? הרי האמת היא שיום "מלאך" יום "גלח", אז למה שלא תיפול? מאיפה בכלל באה לנו התעוזה לחשוב שלא ניפול? ברור! כי הרי הקב"ה רוצה שנהיה טובים, ואנחנו רוצים

להיות טובים, אז הנה שידוך מצויין, הן צד הכלה (עם ישראל) והן צד החתן (הקב"ה) רוצים באותו ענין וזהו.

אז הנה שאלה קטנה, השידוך הזה היה כבר קיים עוד לפני בריאת העולם, כי לפני שהיה כאן משהו בכלל אלא "הוא לבדו הוא", נשמות ישראל היו גם הן, ובהם בכלל "נמלך" הקב"ה אם לברא את העולם, ו"ישראל עלו במחשבה", והיינו חצובים מתחת כסא הכבוד מלאי עונג ואור ללא רע וללא חושך ובלבולים וכולם היו מרוצים, אז מה קרה פתאום שהושלכנו לעמק הבכא? מה קרה לחתן שפירק את החבילה וגירש אותנו?

אז החתן פשוט כל כך נהנה מאיתנו ורצה עונג גדול יותר, חזק יותר, באין ערוך לעומת העונג הראשון, הוא פשוט ברא עולם של שקו, עולם גס חשוך ומבולבל, עולם מלשון 'נעלם' בו הבורא כביכול "הלך לו לאיבוד" והוא לקח את הנשמות האהובות שלו וזרק אותם שם לתוך הבור הזה, ואמר להם "אהובי, בני, תגלו אותי אתם שם, תספרו לכל הבריאה שאני הולך לברא עכשיו, שבאמת באמת 'אין עוד מלבדו', וש"גם מאחורי הדברים הקשים העוברים עליך, אני עומד", "במי נמלך? (אם לברא את העולם), בנשמותיהם של צדיקים", ואנחנו נתנו לו הסכמה ואמרנו לו שיזרוק אותנו לכאן ואנחנו נלחם עד טיפת הדם האחרונה שלנו על זה.

אבל הקב"ה ברא כזה עולם שאין אפשרות לא ליפול בו, פשוט אין, "כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא", ו"אין אדם עומד על דברי תורה אלא א"כ נכשל בה", וזה כדי שלא יתפסס לו כל ה"ביזנע"ס" כאן, הוא ישלח לכאן נשמות שיום אחד גם ישכחו אותו ואז באמת לא היה שווה, אז הקב"ה כביכול "ביטח" את העסק שלא יקרוס, ויקרא שמה בישראל, נפילות קריסות אכזבות ומה שביניהם, ואז תמיד הנשמה הזאת שהייתה חצובה תחת כסא הכבוד לא תברח מדאי, היא תמיד תזכור למה היא כאן בכלל.

לא כדי לספר על עצמה אלא על השולח שלה.

ועוד משהו, לשולח יש תענוג מיוחד בעולם הזה שהוא יצה ממלחמות.

כן, הוא מאוד אוהב לראות את הנשמות שהיו תחת הכסא שלו מגששים באפילה אי שם למטה על כוכב קטנטן בשם כדור הארץ שיצר במיוחד בשביל זה, ונלחמים שם בתוך ים של כאב, וגם נופלים להם אך הם מרימים את הראש פעם אחר פעם ובוטטים,

יש להם לנשמות האלו שבזירת הקרב איזה ניצוץ שלעולם לא כבה, על הקרשים מרוטי נוצות שבורים ורצוצים מגלות ארוכה וים של חושך וביבלול מסביב, פתאום קרן קטנה של אור והם מרימים מבט אל הבורא שלא שכחו וצועקים- ט-א-ט-ע!!!

הרגע ההרואי הזה בשבילו בדיוק נברא העולם הזה, שווה כל הקריסות והתהומות שלנו בשביל ההכרה באפסיותו של כל העולם כאן על כל חלקיו ומי באמת נמצא כאן "היש האמיתי".

רוב הנשמות שנמצאים כאן (וודאי בדורות האלו), אלו לא נשמות שהולכים להיות רשכבה"ג ומרני"ם, לא כולם הולכים להיות כאן כדוד "שהרגו ליצה"ר", אנחנו מאלו שהתענוג מאיתנו הוא מהמלחמה עצמה, וכשלושון בעל התניא (פרק כז) "ולכן אל יפול לב אדם עליו ולא ירע לבבו מאוד גם אם יהיה כן כל ימיו במלחמה זו, כי אולי לכך נברא וזאת עבודתו לאכפיה לסט"א תמיד", הקב"ה נהנה מאיתנו מעצם זה שעוד לא התייאשנו ואנחנו ממשיכים להרים את העיניים בתקווה לבורא.

פעם אחרי שיעור של הרב'ה שליט"א נישאתי אליו ושאלתי "ומה בסוף? הבנתי את הפרנציפ של הדרך, דרך הכאבים והנפילות מגלים את הבורא וכו', אבל איפה הסוף? איפה התחנה סופית שבו נהיים צדיקים בדרך הזאת?"

הרב'ה ציטט את דוד המלך: אמונה בחרתי. לא כתוב "אמונה בחרתי", לא ההוא שבטופ שכבר נוגע

שו"ת עם הרה"ג ר' יהודה לייב פרוש שליט"א ממשפיעי הקהלה

לדור ודור הללוי-ה.
לאחר תאור ההכנה המיוחדת בדרג העולה מעלה מעלה ממעשיך ועד והא-ל הקדוש נקדש בצדקה, אז בא השילוב ברוך אתה ה' המלך הקדוש. פחד יום הדין הבא בשילוב המלך הקדוש. נמצא שהחיבור בין המלכות ליום הדין באה לבטוי בג' מצבים א. כל הברואים שהמה מרוחקים ממושגי מלכות, וכדי להגיע לדרגה מלכות הם צריכים להיות אגודה אחת לעשות רצונך בלבב שלם. אחרת המקסימום בהשגות יהיה פחד ה' שהשלטן לפניך ולא מלכות וכו'. ב. המיחלים המקוים להשראת מלכות בן דוד לשם כך המוגדרים עמך מכבדים שמו יתברך. ג. הצדיקים הישרים והחסידים הממליכים את ה' ומכריזים ד' ימלוך כלעולם ועד ואז ניתן לראות איך שתפארת מלכות ה' מכריז ואומר המלך קדוש - המלך המשפט.

קוראים יקרים! ראש השנה יום הדין לאומות העולם בשוה לעם ישראל ולצדיקים, ובכ"ז מובן מאד שיש הבדל עצום בין אומות העולם עמך וצדיקים. כל זה תלוי בהכנה שבחוד שאלול בהתבוננות מצד אחד פחד ה' ואימתו ומצד שני ההכרזה ה' ימלוך לעולם ועד. ימלך ה' לעולם אלקיך ציון לדור ודור הללוי-ה. בזכות השילוב בין מלכות ויראת יום הדין עולם הזה עומד על תילו שופע ומשפיע בכח תקיעת השופר מלכויות זכרונות ושופרות. וד"ל.

כתיבה וחתימה טובה,
יהודה ליב פרוש

יום הדין השוה לכל בני אדם להיות פחד ה' עליהם שהשלטן לפניך עז בידך גבורה בימינך ושמך נורא.

ובכל תן כבוד מצטמצם, ההבנה לעמך, ליראיך, לדורשיך, למיחלים לך, ומה היא ההבחנה? שמחה ששון צמיחת קרן לדוד עבדך ועריכת נר לבן ישי משיחך במהרה בימינו. ברור לכל שקטע זה אינו מכוון לאומות העולם, אלא לעמך, יראיך וכו', המכירים את מהות מלכות דוד מלך ישראל חי וקים.

והנה לא די בכבוד לעמך תהלה ליראיך וכ"י עולים דרגה ובכך צדיקים יראו וישמחו, למעלה ממנו, ישרים יעלו, למעלה ממנו, חסידים ברינה יגילו, לעומת זאת, עולתה תקפץ פיה, וכל הרשעה כלה כעשן תכלה, כי בתהליך הכפול הצמיחה של עמך והצניחה של ממשלת זדון מכשירים את הקרקע להמלכת הבורא יתברך שמו על כל מעשיך ממש. אלא שההכרה תהיה אך ורק על אותם צדיקים ישרים וחסידים. כאשר ההשפעה תהיה אך ורק הר ציון משכן כבודך וירושלים עיר קדשך ככתוב בדברי קדשך ימלך ה' לעולם אלקיך ציון

לכבוד הרה"ג ר' יהודה לייב פרוש שליט"א, שלום רב!,

ש. איך הקשר בין המלכת הבורא ליום הדין מהפחד מפניו בדרך העתידה. ביום הדין נפגשים שתי תופעות. יום הדין והמלכת הבורא, שילוב זה יוצר מציאות מיוחדת.

כענין משפיע ומקבל והתוצאה - התולדה. לפי זה שאלת השואל יתפרש אודות השוני בין מה שמוגדר מלכות לבין מה שמוגדר פחד מיום הדין,

ת. כדי לתת מענה לשאלה באופן השוה לכל נפש אמרתי להעלות על הכתב הקטע המרכזי שבתפלת שמונה עשרה בימי ר"ה ויוהכ"פ. הקטע המרכזי משמש תוכן מלוה להכרזה המלך הקדוש. בשים לב כדי להגיע להכרזה המלך הקדוש (המלך המשפט) מקדימים בנוסח התפילה א. תן פחדך ה' אלקינו על כל מעשיך, אימתך על כל מה שבראת ויראוך כל המעשים. הרי שפחד ה' מוטל לכאורה על כל המעשים והנבראים. בקטע זה מועבר ההודעה לכל בני אדם בעולם שראש השנה הוא

המשך מעמוד ה' |

הוא 'צדיק' כי זה חלק מהדרך, אבל תקום, תבין שזה העונג שאתה עושה, אתה מתחת הקרשים, ואז מעליהם.

ויהיה לך אחרי שתגיע אחרי 120, כולם שם מאמינים גם מי שלא בדיוק בג"ע עליון, אותנו שמו כאן בשביל ה"דרך אמונה בחרתי", כאן זה "שבע יפול צדיק, וקם", בעודו נופל קרוי

באזורסט, באמונה, במושלם, "דרך אמונה בחרתי" הדרך עצמה היא היא המטרה, המלחמות שבדרך הנפילות והתקומות. אמונה היה לך לפני שזרקו אותך לפה

בדרבם

איסקה ליקוטי פנינים
מתורת רבוה"ק

למלחמת היצר כמ"ש תלמידי הבעש"ט זי"ע, והקב"ה עוזרו כמ"ש רז"ל [קידושין ל: ודוקא עוזר לו כי הוא צריך להתחיל במלחמה ואז השי"ת גומר בידו, וזהו 'והי"ה כקרבכם אל המלחמה וגו' וניגש הכהן' הוא הצדיק המזרז את ישראל לעמוד בקשרי המלחמה נגד היצר, וי"ל דרומז גם על ר"ה יום הדין הגדול שצריך לערוך מלחמה עם מארי דדינין והמקטריגים, ולכן נאמר והי"ה, הוא צירוף של חודש תשרי היוצא מס"ת ויראו' אותה' שרי' פרעה', וזהו אתם קרבים היום למלחמה, ונודע מש"כ בזוה"ק [ח"ג רל"א] כי היו"ם רומז לר"ה, וי"ל הכוונה בסוד ה"פ יום גי' פר מנצפ"ך שהוא הדינים המתעוררים בר"ה.

בעל האמרי יוסף

ראש השנה הוא עת עריכת מלחמה עם מארי דדינין והמקטריגים.

והיה כקרבכם אל המלחמה [דברים כב, ב', ג'] לפי מה שפירשו המפרשים דקאי על מלחמת היצה"ר, ועיין בספה"ק תולדות, ובספר עוללות אפרים [מאמר ר"ו] שהאריכו בזה אתי שפיר תיבת 'והיה כקרבכם', כי אין והיה אלא לשון שמחהכמו שאמרו רז"ל [ב"ר מ"ב, ג], כי שמחה לפניו ית"ש כשאדם ניגש

בעל השו"ת יעקב יוסף

ותשובה ותפילה וצדקה מעבירין את רוע הצרה

הרה"ק רבי יהודה צבי מראזלא זי"ע מביא דתשובה ר"ת, ת'ענית ש'ק ו'אפר ב'כיה ה'ספד, היינו שבכוח אלו הדברים יזכה האדם לבוא לידי תשובה שלמה, עד שבא רבינו אור שבעת הימים הבעש"ט הק' זי"ע וחידש אופן אחר בעבודת השי"ת, ועשה מתשובה ר"ת, ת'ורה ש'מחה ו'הלל ב'רכה ה'ודיה, והיינו ע"י שיוסיף עוד חיל בתורה, או כאשר יהודי מברך ברכות הנהנין בכוונה ומהלל להקב"ה, מסייע לו לתשובה יותר מן הבכייה.

בעל הרזק יצחק

הודעת יעשו סטיוורת

אבינו מלכנו כתבנו בספר זכיות. מה שאנו אומרים כתבנו בספר זכיות וכו' האיך יכולים לבקש דבר שקר אם אין לנו זכיות לכתוב זכיות, אלא כבר אמרו שעל ידי תשובה מאהבה נעשה זכיות, או כדברי הצ"ח שעל ידי ב' פעמים תשובה מיראה נעשה זכיות,

וכ"ק מרן החקל יצחק זי"ע פי' בזה דברי הירושלמי המובא בתוס' ר"ה [ט"ז ע"ב ד"ה כדי לערבב] זימנא קדמא בהיל ולא בהיל, זימנא תנינא ודאי בהיל, דהיינו שתוקעים שני פעמים ואז עושים שני פעמים תשובה עכ"פ מיראה, ונעשה ג"כ זכיות כדברי הצ"ח, וממילא אנו מבקשין כתבנו בספר זכיות שכל החטאים נעשה מהם זכיות יכתוב לנו לזכות, אמן כן יהי רצון.

לתרומות והנצחות ניתן לפנות למספר

הפל' 0533198318

בשעת לילה מאוחרת למדו הבחורים באמצעות משחק ספונטני, כיצד לזהות את הסכנה גם בלי מילים, באמצעות העיניים בלבד. לא, זה לא היה נדבך. זה היה ספונטני.

*

יום רביעי התחיל בתפילת שחרית לאחר טבילה במקווה וסדר הכנה, כשלאחר מכן התקבצו הבחורים ללימוד, ארוחת בוקר וצהרים - ושעת פנאי ושהות, לשוחח על הדברים שמעבר. נדבך עשירי - אחדות!!!! הנדבך האחד עשר התקבל בשעתיים מרתקות של הרצאה בשיתוף הקהל על הסודות שמאחורי עולם הפרסום, יחד עם הרה"ח ר' מנחם רובינפלד הי"ו. הבחורים גילו כיצד מנסים אינשי דלא מעלי לשבות את מוחנו בהבטחות סרק נוצצות, ולגרום לנו להזדהות עם המוצר שהם מנסים לשווק.

תוך כדי, התברר גם הנדבך התריסה,

של בניית זהות מותג. לחדד את המסר שמלווה את חיינו באמצעות 'בריף' מתוחכם.

מיד בצאתם מההרצאה, המתין בחוץ 'חדר בריחה' מרתק וערמומי, שריתק את הבחורים לשעות צרופות של עונג וחשיבה משותפת. "זה היה ממש כמו מבחן החיים, המתח והצורך להיות מנצח מול היכולת לא להקשיב לרעשים מסביב ולהיות ממוקדים במטרה", הגדירו כמה בחורים שהשכילו לקלוט כי כאן טמון הנדבך השלושה עשר במספר. הנה, זהו מבחן החיים.

בשעת ליל מאוחרת יצאו הבחורים לכיוון תל תלפיות, שם נהנו ממסלול מרוץ של מכוניות קארטינג. גם כאן לא היה שום נדבך.

*

יום חמישי הוא היום בו יוצאים לסייר באזור הצפון, יום עמוס שהתחיל במשעולי

הכרמל, שם נהנו הבחורים משיח חברים איכותי, קרבת לבבות מיוחדת שבנתה נדבך ארבעה עשר במספרו במבנה הזהות. לאחר מכן היו אלה מימי הכינרת הצלולים שהפיקו הנאה מיוחדת מהאחוזה ששררה בהם, בהם ועל גבי מתקני ה'אקווה' חליפות. שעה כפולה של עונג לגוף ולנפש, והחלפת כוח - שהיתה מעין קדימון לנסיעה לרשב"י, ולעצירה לסעודה משובחת שזכתה לשבחים רבים, ממטבח היוצר של 'תענוגות השבת'.

למעשה, כפי שסיכמו זאת הבחורים בעצמם, היו אלה ימים מאירים שכמותם לא חוו זה זמן רב. היה בו הכנה לימים הנוראים שהנהו לנו עומדים בתוכם היום. ואם תפגוש בחור ספינקאי ותשאלהו מהי זהותו, מובטחני כי לא יגמגם, אלא יאמר לך מיד...

רבינו האמרי יוסף זי"ע כאשר אמר הברכות והודאות היה אומר: 'היינט איז אזא טאג וואס אפי' אזא נידעריגע בריה ווי איך בין קען זיך אויך נתקרב זיין צו די בורא כל עולמים!', והיאך בטוח בזה, משום ש'אהבת עולם עמך אהבת!', זהו אשר יחדיו נמתיק סוד', כאשר מגיע בכל שנה האי זימנא, ראש השנה, מקבל כל אחד ואחד סוד חדש שאשתקד לא נתגלה לו, אך סוד זה לא יוכל להתקיים לבדו אלא 'אשר יחדיו', אך ורק כאשר מתאספים באחדות. צריכים למחול אחד לשני, צריכים להשכיל שאחד בלא חבירו אינו יכול! כל אחד עוזר לחידושו של חבירו וכל סוד שהוא מקבל בימים אלו יכול לעזור לחבירו, זהו 'השיבנו ה' אליך ונשובה חדש ימינו כקדם', וכעין זה - 'נחקרה

דרכינו', אך ורק יחד!

הרבי ר' זושא זי"ע והרבי ר' שמעלקא זי"ע נתיישבו ללמוד את המשנה הראשונה בש"ס, במסכת ברכות: 'מאימתי קורין את שמע בערבית'. והרבי ר' זושא זי"ע פירש דברי המשנה, ורעד אחז בגופו ושאג: 'מאימתי!', אם בכל פעם כאשר בא על האדם לילה, בכל פעם שמגיע על האדם ערבית, כשצריך לקרוא קרי"ש ואינו יודע עצות בנפשו היאך להתקיים בזה האפילה, ואינו יודע איך יתקיים עוה, אזי בזמן כזה ע"י שיחזיק ב'אימתי' מלשון אימה ורעדה, היא לו אימה ורעדה, אך 'וגילו ברעדה', ויהא בטוח בכך שהבורא כל עולמים נותן בנו ומפי בנו בכל שנה ושנה נייע ווערטער, נייע געדאנקען, שנוכל להמשיך כך גם במשך השנה וכך יחלץ מן המיצר והחשכות ההיא.

מתבוננים לאחור ואינם מבינים היאך עברו שנה זו בכלל! כל אלו נותנים בנו כוחות לומר יחדיו "שמע קולנו ה' אלוקינו חוס ורחם עלינו וקבל ברחמים וברצון את תפילתנו" - תפילתנו - חיבתנו אליך! והיאך נעשנה, ע"י - 'השיבנו ה' אליך ונשובה' אנו נשוב אליך אפי' שאיננו יודעים היאך לשוב אליך, אך רבש"ע! אם אנו אומרים 'השיבנו', אזי הנך אומר 'ואשובה אליכם' - ע"י שאתם רוצים לשוב אלי או אשובה אליכם. אני אתן לכם הבנות חדשות וחידושים חדשים, אזי יתקיים "השיבנו ה' אליך ונשובה חדש ימינו כקדם", מ'זאל זיך אויס בעטן או גוט יאהר א געזונטע יאהר און א לעבעדיגע יאהר, שנצא מאפילה לאור גדול שנחזק איש את רעהו און ס'איז זאל נשפע ווערן רחמים וחסדים טובים על כל ישראל אמן.

"תשית לראשו עטרת פי"

חלק מהוצאות הירחון נודבו

ע"י הרה"ח שלמה גבי ה"י

יה"ר קמיה אבוהון דבשמיא שיזכה להגדיל תורה ולהאדירה ויזכה לרב נחת דקדושה מכל יוצאי חלציו אכ"י.

"תשית לראשו עטרת פי"

חלק מהוצאות הירחון נודבו

ע"י הרה"ח אברהם פרל ה"י

יה"ר קמיה אבוהון דבשמיא שיזכה להגדיל תורה ולהאדירה ויזכה לרב נחת דקדושה מכל יוצאי חלציו אכ"י.

"תשית לראשו עטרת פי"

חלק מהוצאות הירחון נודבו

ע"י הרה"ח דוד לוי ה"י

יה"ר קמיה אבוהון דבשמיא שיזכה להגדיל תורה ולהאדירה ויזכה לרב נחת דקדושה מכל יוצאי חלציו אכ"י.

